

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.01.1992, sp. zn. 1 To 64/41, ECLI:CZ:NS:1992:1.TO.64.1941.1

Číslo: 6/1993

Právní věta: O spolupachatelství na trestném činu porušování domovní svobody podle § 248 tr.zák. může jít i tehdy, jestliže jeden z obviněných po dohodě s ostatními společníky se osobně neúčastní na vniknutí do domu nebo bytu jiného, ale v rámci rozdělení úkolů směřujících k úspěšnému provedení bytové krádeže hlídá před domem nebo bytem jiného, do něhož neoprávněně vniknou ostatní společníci.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 29.02.1992

Spisová značka: 1 To 64/41

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Porušování domovní svobody, Spolupachatelství

Předpisy: 140/1961 Sb. § 9 odst. 2
§ 238

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání krajského prokurátora v Praze a odvolání obžalovaných I. R., S. P., J. K., S. Z. a I. T. proti rozsudku krajského soudu v Praze ze 4.10.1991 sp. zn. 3 T 24/91 Nejvyšší soud ČR napadený rozsudek částečně zrušil ohledně některých obžalovaných a znovu rozhodl mimo jiné tak, že obžalovaného I. R. a J. K. uznal vinnými trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 3 tr. zák. ve znění zákona č. 175/1990 Sb.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze 4. 10. 1991 sp. zn. 3 T 24/91 rozhodl mimo jiné tak, že uznal obžalovaného I. R. vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 3, 4 písm. c) tr. zák. (ve znění zák. č. 175/1990 Sb.) a trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 a zčásti i podle § 238 odst. 2 a podle § 238 odst. 3 tr. zák. Obžalovaného J. K. uznal krajský soud vinným trestným činem krádeže podle § 24 odst. 1, 3, 4 tr. zák. ve znění zák. č. 175/1990 Sb.

Podkladem odsuzujícího rozsudku bylo zjištění, že se obžalovaní ve skupinách s jinými obžalovanými i samostatně v několika případech vloupali do cizích bytů, prodejen a výrobního závodu a způsobili škodu na cizím majetku jednak odcizením věcí, jednak poškozením cizí věci.

Proti rozsudku podali odvolání krajský prokurátor v Praze a obžalovaní I. R. a J. K.

Krajský prokurátor v odvolání mimo jiné namítal, že obžalovaný J. K. nebyl uznán vinným trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 tr. zák., ačkoli i tento obžalovaný se podílel na jednání, jehož podstatou bylo neoprávněné vniknutí do cizích bytů. Podle krajského prokurátora měl být obžalovaný I. R. uznán vinným trestným činem porušování domovní svobody v širším rozsahu, než se stalo napadeným rozsudkem.

Nejvyšší soud ČR přezkoumal podle § 254 odst. 1, 2 tr. ř. zákonnost a důvodnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl každý z odvolatelů podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku.

K právnímu posouzení zjištěných skutků jako trestného činu porušování domovní svobody uvedl:

Jednání pachatele, který v souvislosti s odcizením věcí zároveň neoprávněně vnikne do domu nebo do bytu jiného, naplňuje v jednočinném souběhu s trestným činem krádeže podle § 247 tr. zák. též znaky trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák. ve znění zák. č. 175/1990 Sb. Jde-li o společné jednání více spolupachatelů ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák., naplňuje znaky trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák. ve znění zák. č. 175/1990 Sb. po formální stránce jednání i těch spolupachatelů, kteří sami osobně fyzicky nebyli přítomni v domě nebo v bytě poškozeného a kteří v rámci rozdělení úkolů mezi jednotlivé spolupachatele zajišťovali zdárné provedení útoku proti cizímu domu nebo bytu tím, že hlídali před příslušným objektem, aby ostatní spolupachatelé mohli nerušeně uskutečnit společný úmysl vniknout do cizího domu nebo bytu, a dále zajišťovali odvoz odcizených věcí, o které se později všichni dělili. U každého ze spolupachatelů je třeba ohledně každého ze sbíhajících se trestných činů uvážit, zda je dán potřebný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost jako materiální podmínka trestnosti podle § 3 odst. 1 tr. zák. V této spojitosti může mít podle okolností určitý význam i skutečnost, že někteří ze spolupachatelů do cizího domu nebo bytu fyzicky nevnikli, ale v posuzovaném případě krajský soud tuto okolnost zjevně přecenil, když obžalovaného J. K. vůbec neuznal vinným trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák. ve znění zák. č. 175/1990 Sb. a když do rozsahu tohoto trestného činu spáchaného obžalovaným I. R. nezahrnul též jednání tohoto obžalovaného při útoku proti rekreačnímu domku poškozených manželů P. v osadě Malá Skalice v obci Zbraslavice, okr. Kutná Hora. Neoprávněné vniknutí do bytu poškozených manželů S. v Kutné Hoře a neoprávněné vniknutí do rekreačního domku poškozených manželů P. v osadě Malá Skalice v obci Zbraslavice, okr. Kutná Hora, tvořilo vždy jeden celek s odcizením věcí v bytě, resp. v rekreačním domku a bylo součástí jednotného záměru též obžalovaných I. R. a J. K. Neoprávněné vniknutí do bytu a do rekreačního domku bylo neoddělitelnou součástí jednání směřujícího k odcizení věcí. Tím, že obžalovaní I. R. a J. K. hlídali v prostoru před objekty, do nichž jejich spolupachatelé fyzicky vnikli a v nichž vzali příslušné věci, zajišťovali zdárné provedení akce jako celku, tedy nejen odcizení věcí, ale i neoprávněné vniknutí do domu nebo do bytu jiného. Stupeň společenské nebezpečnosti jako materiální podmínka trestnosti ve vztahu k trestnému činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák. ve znění zák. č. 175/1990 Sb. proto není u obžalovaných I. R. a J. K. nijak výrazněji nižší, než jak je tomu ve vztahu k trestnému činu krádeže podle § 247 tr. zák. Proto obžalovaný J. K. měl být uznán vinným trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák. ve znění zák. č. 175/1990 Sb. v souvislosti s jednáním proti bytu poškozených manželů S. a proti rekreačnímu domku poškozených manželů P. a obžalovaný I. R. měl být uvedeným trestným činem uznán vinným, i pokud jde o jeho jednání proti rekreačnímu domku poškozených manželů P.